

DEAR MR. MOF

หวานละมุน... คุณที่รัก
偏爱你的甜

เขียน : ชูอี้

แปล : ชิงฉาย

ความสุขเล็กๆ ที่เรียกว่ารัก

|

偏爱你的甜

Dear Mr. MOF หวานละมุน... คุณที่รัก

苏亦

ซูอิ

|

ซิงดา ย แผล

ฉันชอบคุณ...ฉันถึงได้อาศัยอาวรณ์ปารีส กระทั่งเริ่มเกิดความคิดจะใช้ชีวิต
อยู่ที่นี่...เพราะว่าฉันชอบคุณ เพราะอย่างนั้นฉันก็เลยไม่สนใจว่าคนอื่นจะพูดยังไง
ฉันสนใจแค่ว่าคุณจะคิดยังไง...Je t'aime, à ce moment (ณ ตอนนี้ ฉันรักคุณ)
แล้วคุณล่ะคะ ชอบฉันหรือเปล่านั้นที่ผ่านมา...ฉันสัมผัสได้ว่าคุณเองก็ชอบฉันอยู่บ้าง
ไม่มากนักน้อย...แต่ว่าฉันไม่กล้าถามคะ

คำนำ

มีใครที่ทำงานไม่ตรงกับสายที่เรียนมาบ้างไหมคะ... คิดว่าคงมีไม่น้อยเลย ที่ตอนเรียนเลือกเรียนสายหนึ่ง แต่ตอนจบมากลับไม่ได้ทำงานในสายนั้น 'จางซูอี้' นางเอกจากเรื่อง 'Dear Mr. MOF หวานละมุน... คุณที่รัก' เองก็เหมือนกันค่ะ หลังเรียนจบเธอพบว่าตัวเองชอบขนมหวานและอยากเป็นเชฟทำขนมหวานหรือ ปาตีซีเย่ ซูอี้จึงตัดสินใจครั้งใหญ่ เก็บข้าวของเดินทางออกจากประเทศบ้านเกิด เพื่อเริ่มเรียนทำขนมหวานไกลถึงปารีส ประเทศฝรั่งเศส

ในการเดินทางครั้งนี้ นอกจากซูอี้จะได้ไล่ตาม 'ความฝัน' บนเส้นทางการเป็นเชฟทำขนมหวานแล้ว เธอยังได้พบกับ 'มิสเตอร์เอ็มโอเอฟ' เชฟขนมหวานหนุ่มหล่อเจ้าของดวงตาสีฟ้าคู่สวย คนที่ใครๆ ต่างก็พูดเป็นเสียงเดียวกันว่าเขานั้น ทั้งเย่อหยิ่งและเย็นชา เวลาทำงานก็ขี้โหดขี้ดุด แต่ซูอี้กลับค้นพบว่าภายใต้ภาพลักษณ์เหล่านั้นซ่อนชายหนุ่มผู้แสนน่ารักและอบอุ่นเอาไว้ การไล่ตาม 'ความรัก' จึงเริ่มต้นขึ้น...

การสมัครเป็นผู้ช่วยสอนของเชฟเพื่อให้ได้อาศัยอยู่ที่ปารีสต่อจะทำให้ซูอี้พิชิตใจหนุ่มฝรั่งเศสคนนี้ได้อย่างไร อะไรจะกลายมาเป็นอุปสรรคขัดขวางรักครั้งนี้ของเธอบ้าง และมิสเตอร์เอ็มโอเอฟของซูอี้จะหวานละมุนได้แค่ไหน... หากพร้อมแล้ว มาร่วมเดินทางไล่คว้าความฝันและความรักครั้งนี้ไปกับซูอี้กันเลยดีกว่าค่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

แนะนำ ตัวละคร

มิสเตอร์เอ็มโอเอฟ ปาตีซีเย หรือเชฟขนมหวานชาวฝรั่งเศส มิสเตอร์เอ็มโอเอฟเป็นชื่อที่จางซูอี้เรียกเขา เพราะเขาเข้าประกวดการแข่งขัน Meilleur Ouvrier de France หรือ MOF ชนะ ไม่ว่าใครที่ได้ทำงานร่วมกับเขาจะต้องบอกว่าเขานั้นแสนเย่อหยิ่งและร้ายกาจ แต่แท้จริงกลับมีมุมน่ารักๆ ในตัวอยู่ไม่น้อย โดยเฉพาะเมื่ออยู่กับจางซูอี้ จากเชฟแสนเย็นชา ก็กลับกลายเป็นหนุ่มหล่อแสนอบอุ่นไปได้

จางซูอี้ สาวชาวจีนผู้ออกเดินทางตามหาฝัน ซูอี้เรียนจบเอกภาษาญี่ปุ่น แต่วันหนึ่งเธอกลับพบว่าตัวเองมีความสนใจเกี่ยวกับขนมหวานและอยากเป็นปาตีซีเย จึงตัดสินใจออกเดินทางข้ามน้ำข้ามทะเลบินมาเรียนทำขนมไกลถึงปารีส ประเทศฝรั่งเศส ซึ่งสถาบันทำขนมแห่งนี้เองที่ทำให้เธอได้พบกับมิสเตอร์เอ็มโอเอฟ

บทที่ 1

ล่องน้ำข้ามทะเลมาพบคุณ

สนามบินเชียงใหม่ผู้ตง

"เอาละ ใกล้ถึงเวลาแล้ว ฉันจะเข้าไปละนะ พวกพี่รีบกลับไปเร็วเข้า
นี่ก็มีดีแล้ว ตอนขับรถกลับไปก็ระวังๆ ด้วย"

ฉันลุกขึ้นพร้อมหยิบกระเป๋าขึ้นสะพาย แต่พี่เจ็ยกลับนั่งนิ่งไม่ไหวติง

"ไ้เอ๊ย อย่าทำหน้าหนาวคิ้วขมวดแบบนี้สิ แค่เก้าเดือนเอง เตียวเรียนจบ

ฉันก็กลับมาแล้ว ปีหน้าก็อยู่ฉลองวันเกิดกับพี่ได้แล้วนา"

พี่เจ็ยลุกขึ้นยืนช้าๆ ใบหน้ายังคงเต็มไปด้วยความโศกเศร้า "เธอโตมา
ขนาดนี้...นี่เป็นครั้งแรกเลยที่จะต้องห่างจากพวกเรา แถมยังไปไกลซะด้วย
จะไม่ให้เป็นห่วงได้ยังไงกัน"

ฉันโบกโทรศัพท์มือถือในมือ "ตอนนี้เทคโนโลยีไปไกลถึงขนาดนี้แล้วนะ
คิดถึงก็ส่งวีแชต* มาหาฉันสิ"

"วีดีโอคอลล์กับเราบ่อยๆ นะ" แม่เอ๊ยขึ้นมา

"คะแม่"

"ถ้าเงินไม่พอใช้ก็ต้องบอกมานะ"

* วีแชต หรือเว่ยซิน เป็นแอปพลิเคชันส่งข้อความที่สามารถใช้งานได้ทั้งโทรศัพท์มือถือที่มีระบบปฏิบัติการไอโอเอส แอนดรอยด์ และคอมพิวเตอร์ส่วนบุคคล สามารถแชต ส่งรูป ส่งไอคอน รวมถึงไฟล์เสียงได้อย่างรวดเร็ว และสามารถคุยแบบเห็นหน้าได้

"ค่ะพี่..."

"แล้วอย่าไปทะเลาะกับเพื่อนๆ ละ" แม่ส่ายหัว

"...ค่ะ"

"อย่าเล่าแต่เรื่องดีๆ ละ เรื่องร้ายๆ ก็ต้องเล่าให้ฟังด้วย" พี่เลี้ยงยิ้ม
แม้จะเข้าใจความรู้สึกของทุกคน แต่ฉันก็รำคาญใจอยู่ไม่น้อย "พูดกัน
คนละประโยคแบบนี้มันน่ารำคาญนะคะ เอาละๆ รีบกลับกันเถอะค่ะ ฉันจะ
เข้าไปจริงๆ แล้ว"

พี่เลี้ยงถอนหายใจเอือกใหญ่ ดึงตัวฉันเข้าไปกอดเอาไว้แน่น "ดูแล
ตัวเองดีๆ ละ"

"รับทราบ!"

เวลาห้าทุ่มห้าสิบห้า

เดินทางจากสนามบินเชียงไฮ้ผู้ตงมุ่งสู่ทิศตะวันออกไปยังสนามบิน
ปารีสชาร์ล เดอ โกล* ซึ่งอยู่ห่างกันเป็นระยะทางเก้าพันสองร้อยหกสิบเอ็ด
กิโลเมตร ฉันออกจากซูโจว มุ่งตามล่าความฝันที่อีกฝั่งหนึ่งของซีกโลก...
ฉันอยากเป็นเซฟชนมหวาน

คิดว่าฉันกล้าหาญมากไหมคะ

ฉันบอกเลยว่าทั้งหมดนี้เป็นเรื่องเหลือเชื่อ

ชื่อของฉันคือซูอี้ เดินทางมาถึงฝรั่งเศสแล้ว แต่ฉันก็ยังไม่มีชื่อภาษา
ฝรั่งเศสอยู่ดีเลยยังใช้ชื่อซูอี้เหมือนเดิม

ชื่อภาษาอังกฤษของฉันนั้นแหรือ

ขอโทษที่...ฉันไม่มีอีกเหมือนกัน

ตอนที่มิสเตอร์เอ็มโอเอฟบุตรประจำตัวนักเรียนฉันครั้งแรกแล้ว
เรียกชื่อของฉันออกมา ใช้เวลาไปครึ่งค่อนวันเขาก็เรียกไม่ถูกเสียที่

ฉันสอนเขาออกเสียงอย่างใจเย็น "ซูอี้"

* สนามบินปารีสชาร์ล เดอ โกล (Paris-Charles de Gaulle Airport) ตั้งอยู่ที่รัวซี เมืองปารีส อยู่ห่างจากปารีส
ไปทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือประมาณ 25 กิโลเมตร

"ซู้อี้"

ออกเสียงผิดทั้งสองคำเลย! แต่ไม่เป็นไร พวกเราค่อยๆ เป็นค่อยๆ ไปก็ได้ "ซู้อี้"

"ซู้อี้"

ถือว่ามีพัฒนาการละนะ ปักหลักสู้กันต่อไป เอาละ...อีกครั้งหนึ่ง "ซู้อี้"

"ซูอู"

...ที่รัก คุณหิวหรือไมคะ

อย่าเรียกฉันว่าซูอูได้ไหม ฉันชื่อซู้อี้!

หรือแม้แต่นามสกุลของตนเอง มิสเตอร์เอ็มโอเอฟก็มีวิธีเรียกที่เป็นเอกลักษณ์อย่างมาก

"จั้งเก้อ (ผิงศพ)"

จั้ง?...ฉันนามสกุลจางต่างหากละ! ตัวอักษร g ที่อยู่ด้านหลังนั้นไม่ต้องออกเสียง มันไม่น่าฟัง!!

"จาง"

"จั้ง*? (สกปรก)"

เกือบจะดีอยู่แล้วเชียว แต่ทำไมถึงได้กลายเป็นคำว่า 'จั้ง' ได้ละ ฉันไม่ได้สกปรกนะ แค่อะไรที่ติดหน้อยเท่านั้นเอง!

"ออกเสียงว่า 'จาง' ค่ะ"

"จั้ง"

"...ออกเสียงว่า 'จาง' ไม่ใช่ 'จั้ง' ลักหน้อย!"

อย่างไรก็ตาม มิสเตอร์เอ็มโอเอฟมักจะอ่านนามสกุลของฉันว่า 'จั้ง' อยู่บ่อยๆ เพราะเขายินห์คิดว่าตัว 'h' ในภาษาฝรั่งเศสไม่ต้องออกเสียง ถ้าอย่างนั้นทำไมเขาถึงอ่านชื่อของพี่เฮ้าได้ละ คำว่า 'เฮ้า' ก็มีตัว 'h' เหมือนกัน ไม่ใช่หรือไง ทำไมถึงไม่เรียกพี่เฮ้าว่า 'เฮ้า' บ้าง

* จั้ง ในที่นี้หมายถึงสกปรก ไม่บริสุทธิ์ คำหายิบ เพราะชื่อนามสกุลของจางจู้ zhāng (张) อ่านออกเสียงว่าจาง เมื่อเขียนเป็นอักษรละตินจะเป็น Zhang แต่เนื่องจากภาษาฝรั่งเศสตัว h จะไม่ออกเสียง มิสเตอร์เอ็มโอเอฟจึงอ่านนามสกุลของจู้จี้กลายเป็น zāng ซึ่งโดยทั่วไปคนที่พูดภาษาจีนจะนึกถึงคำว่าจั้ง zāng (脏) ที่แปลว่าเปรอะเปื้อน และเหอะ ไม่บริสุทธิ์ สกปรก หรือคำหายิบ

เป็นคนฝรั่งเศสที่เอาแต่ใจชะมัดเลย!

ฉันไม่รู้จะทำยังไงกับเขาจริงๆ นะ อีกร้อยกั๊กก็จริงดีใจเลยว่
มิสเตอร์เอ็มโอเอฟต้องตั้งใจอย่างแน่นอน เขาตั้งใจแน่ๆ!

มิสเตอร์เอ็มโอเอฟเป็นคนแบบไหนกันแน่นะ

ในหมู่นักเรียนพวกเขากันว่ามิสเตอร์เอ็มโอเอฟเป็นคนดู...มัน
เป็นไปได้ด้วยหรือ ฉันว่าเขาอ่อนโยนจะตายไป ส่วนผู้ช่วยสอนต่างก็บอกว่า
มิสเตอร์เอ็มโอเอฟเป็นคนละเอียดรอบคอบถึงขั้นดูดดื่มเลยทีเดียวนะ...
อย่างนั้นหรือ แน่ใจหรือเปล่าว่เรากำลังพูดถึงคนคนเดียวกันอยู่เนี่ย

ถ้าเนั้น...มิสเตอร์เอ็มโอเอฟเป็นคนแบบไหนกันแน่นะ

ถ้าจะให้ฉันพูดละก็...มิสเตอร์เอ็มโอเอฟของฉันเนี่ยเป็นคนเอาแต่ใจ
ตัวเป้งเลยละ เรียกว่าความเอาแต่ใจอยู่ในระดับสูงปรี๊ดเชียวนะ แถมยัง
เย่อหยิ่ง ใจแคบ แล้วก็เป็นคนคิดเล็กคิดน้อยในแบบที่สูงปรี๊ดเสียยิ่งกว่า
สูงปรี๊ดในสูงปรี๊ดเสียอีก

ส่วนเรื่องอายุจิตใจ...ก็น่าจะสักสิบเอ็ดปีได้ละมัง

มิสเตอร์เอ็มโอเอฟมักจะโอ้อวดทุกอย่างที่เกี่ยวกับประเทศฝรั่งเศส
ให้พวกเราฟังด้วยความภาคภูมิใจเสมอ มีอยู่ครั้งหนึ่ง...เขาสั่งจองนมวัวไขมัน
จากฟาร์มเป็นกรณีพิเศษให้ส่งตรงถึงที่เพื่อเอามาใช้ในคาบเรียนทำไอศกรีม
และส่วนที่เหลือก็รินให้พวกเราดื่มกันทุกวัน โดยเรียกการกระทำนี้อย่าง
ไพเราะว่เป็น 'การเพิ่มแคลเซียม'

แรกๆ ฉันก็ค่อนข้างตื่นเต้นกับความใจดีของมิสเตอร์เอ็มโอเอฟ จนกระทั่ง
เขาบอกกับฉันว่ "นมวัวของฝรั่งเศสอร่อยที่สุดเลยใช่ไหมละ ประเทศจีน
มีนมวัวที่ตีขนาดนี้หรือเปล่าว่"

คน! ซี้! อวด!

นมผงของจีนก็ไม่เท่าไรหรอก แต่ว่านนมวัวนี่อร่อยมากเลยนะรู้หรือเปล่าว่

แคว้นเบรอตานูบ้านเกิดของเขามีอาหารทะเลเป็นอาหารท้องถิ่น
"คุณอยู่ประเทศจีนเคยได้กินหอยนางรมที่อร่อยขนาดนี้หรือเปล่า"

ทำไมจะไม่เคยล่ะคะ แหม ทั้งอวบอ้วนทั้งสดใหม่เขียวล้น หนาซ้า
เมืองติดทะเลเลี้ยงขายกันเป็นครึ่งกิโลเลยด้วย แต่ที่นี้ขายกันเป็นตัว...

ฉันจำได้ว่าเมื่อก่อนตอนไปเดินเที่ยวเล่นกันในร้านเครื่องครัว โมรา
เพื่อนของฉันเหลือบไปเห็นป้ายราคาเตาไฟฟ้าติดไว้ว่าหนึ่งพันสามร้อยห้าสิบ
ยูโร

หนึ่งพันสามร้อยห้าสิบยูโร...แปลงเป็นค่าเงินหยวนแล้วเท่ากับเท่าไร
กันนะ

ตั้งประมาณหมื่นหยวนได้แน่ะ ชื่อเตาไฟฟ้าราคาหนึ่งหมื่นหยวน
งั้นเหรอ...ขอถามหน่อยเถอะ เตาไฟฟ้าที่นี้เสียมขอบทองหรือฝังเพชร
ด้วยเหรอ

ใครจะซื้อกัน?! เอาเงินมาให้ฉันนี่ เดี๋ยวฉันจะซื้อแบบที่ผลิตในจีน
มาให้สักสิบเตาเลยดีไหม สีอะไรก็ได้ตามใจเธอเลย ฟังก์ชันตามที่คุณ
เลือกเลย ถ้าใช้ไม่ดีฉันจะคืนเงินให้ทั้งหมด

ประเทศของฉันใหญ่โตข้าวของมากมาย อะไรๆ ก็มีหมดนั่นแหละ
ยกเว้นมิสเตอร์เอ็มโอเอฟ...

พออยู่กับมิสเตอร์เอ็มโอเอฟฉันถึงได้ลองชิมผลไม้ที่ไม่มีหรือหายาก
ในประเทศจีนอย่างพวกแบล็กเคอร์เรนต์ด้วย มีครั้งหนึ่งที่เขาเรียกให้ฉัน
เอาแบล็กเคอร์เรนต์บดแช่แข็งไปละลาย ตอนนั้นเองฉันจึงพูดขึ้นว่าไม่เคยกิน
ผลแบล็กเคอร์เรนต์แบบสดๆ มาก่อนเลย

มิสเตอร์เอ็มโอเอฟถึงกับตื่นตระหนก "ประเทศจีนไม่มีแบล็กเคอร์เรนต์
เหรอ"

"ไม่มี...มั้งคะ" ฉันไม่แน่ใจและไม่กล้าพูดจามั่วซั่วด้วย "เอาเป็นว่าฉัน
ไม่เคยกินก็แล้วกันคะ"

มิสเตอร์เอ็มโอเอฟเบ้ปากเล็กน้อย แต่เขาก็ปิดปากเงียบไม่พูดอะไร ถัดไปจากวันนั้นสองสามวันเป็นวันศุกร์ ปรากฏว่ามีแบล็กเคอร์เรนต์กล่องหนึ่งอยู่ในลิฟต์ส่งขึ้นมาจากห้องครัวชั้นล่างพร้อมกับวัตถุดิบอื่นๆ

ฉันทงๆ จ้องๆ แบล็กเคอร์เรนต์กล่องนั้นแล้วถามขึ้นว่า "เสี่ยวเฮย บอกว่าคุณเป็นคนสั่งมา พวกเราต้องใช้แบล็กเคอร์เรนต์สดด้วยหรือคะ หรือว่าชั้นล่างส่งมาผิด?"

"ไม่ได้ส่งผิดหรอก ผมเป็นคนสั่งมาเองแหละ" มิสเตอร์เอ็มโอเอฟเปิดกล่องออกแล้วหยิบให้ฉันลูกหนึ่งพร้อมกล่าวอย่างกระหึ่มขี้มยอง "คุณบอกว่าที่จีนไม่มีนี่ งั้นรีบชิมของประเทศฝรั่งเศสเราซะสิ"

ความซาบซึ้งที่มีหายวับไปเลย ฉันอดกลั้นความหงุดหงิดเอาไว้ในใจ พยายามไม่ให้ตัวเองกลอกตาพลงรับแบล็กเคอร์เรนต์ลูกนั้นมาใส่ปาก

"เป็นยังไงบ้าง"

ฉันผีนกสิ้นแบล็กเคอร์เรนต์ลงไป "ค่อนข้าง...เปรี้ยวค่ะ"

"เต็มไปด้วยวิตามินซีจำนวนมากเชียวนะ คุณไม่เคยกินมาก่อนก็กินให้เยอะๆ สิ" มิสเตอร์เอ็มโอเอฟกล่าวพลงหยิบแบล็กเคอร์เรนต์เตรียมจะวางมันลงในมือฉันอีก

ฉันทำสีหน้ารังเกียจเพราะมันไม่ได้ค่อนข้างเปรี้ยว แต่มันเปรี้ยวมากเลยต่างหาก เปรี้ยวจะตายอยู่แล้ว! ถ้าจะพูดถึงผลไม้ที่มีวิตามินซีสูง ให้ฉันกินก็วิแทนได้หรือเปล่า ฉันจะต้องกินแบล็กเคอร์เรนต์เท่านั้นหรือ

ฉันดันมือเขาออกไป "ไม่เอาค่ะ มันเปรี้ยว พวกเราบดมันให้ແหลก แล้วเอาทำไปไอศกรีมกันเถอะนะคะ"

"ไม่ได้นะ!" มิสเตอร์เอ็มโอเอฟยังพยายามยัดแบล็กเคอร์เรนต์ใส่มือฉันให้ได้ "เมื่อเทียบกับการกินอาหารเสริมเพิ่มวิตามินแล้ว ผู้กินผลไม้ให้เยอะๆ จะดีกว่า"

"หา?"

"หาอะไรกันล่ะ เด็กดี...ทั้งหมดนี้เป็นของคุณแล้วนะ ผมจะคอยดู

จนกว่าคุณจะกินมันหมด"

"กิน...หมดนี่เนี่ยนะ! ตอนนี้นะหรือ" นี่เขาหยอกฉันเล่นอยู่ใช่ไหมเปล่า...

"ใช่แล้ว"

"ไว้กินพุงนี้ไม่ได้หรือคะ" ฉันวางแผนดี तरहนี้เจียนขาดใจ "หรือว่าเหลือไว้ก่อนแล้วค่อยกินตอนเที่ยงอีกได้ไหมคะ"

"ไม่ได้" มิสเตอร์เอ็มโอเอฟเอ้อย่างหนักแน่น ซู้ดน้อยก็ไร้เรี่ยวแรงที่จะต่อต้าน

เฮ้อ...ก่อนหน้านี้ทำไมไม่สารภาพไปตรงๆ ว่าฉันกินยาแก้ปวดประจำเดือนนะ จะต้องโกหกเขาว่ากินวิตามินไปทำไม จบเลยคราวนี้ ขุดหลุมสุสานให้ตัวเอง* ซะแล้ว!

* ขุดหลุมสุสานให้ตัวเอง เป็นสำนวนจีน หมายถึงสิ่งที่ตนเองกระทำคือการรณหาที่ คล้ายการขุดหลุมฝังศพให้ตัวเอง

บทที่ 2

อยู่ต่อเป็นผู้ช่วยสอนที่สถาบัน

ก่อนที่จะมาเป็นผู้ช่วยสอนที่สถาบันแบบเต็มตัว ตอนนั้นฉันยังไม่ค่อยได้พูดคุยกับมิสเตอร์เอ็มโอเอฟสักเท่าไรนัก เพราะเขาสอนในชั้นเรียนขนมหวานของเชพระดับสูงเท่านั้น ช่วงที่เริ่มเรียน ฉันยังเป็นแค่เซฟมือใหม่ จึงไม่มีโอกาสเข้าเรียนในคาบเรียนของเขา

และเดิมทีฉันเองก็ไม่ได้มีความคิดจะอยู่ที่สถาบันต่อแบบยาวๆ จึงเป็นธรรมดาที่จะไม่ได้ทำความสนิทสนมกับบรรดาเซฟเอาไว้มากเท่าไรนัก ทั้งๆ ที่นี่อาจเป็นโอกาสในการขอฝึกงานที่ดียิ่งขึ้นได้

ฉันเรียนมาถึงระดับกลางแล้ว มิสเตอร์เอ็มโอเอฟก็อยู่ในช่วงมุ่งเข้าสู่การประกวดเอ็มโอเอฟ* ดังนั้นฝ่ายบริหารจึงไม่ได้จัดตารางให้เขาสอนอีก จึงไม่มีใครได้เห็นหน้าเห็นตาของเขาเลยในขณะนี้ ได้ยินแค่ว่าเขาขังตัวเองอยู่ในห้องเล็กๆ ที่ชั้นสามเพื่อทำบททดสอบจนตึกตื้น และบางครั้งจะมีนักเรียนเห็นเขาเดินออกมาล้างมือบ้าง แต่ก็อยู่ในท่าทางรีบร้อนตลอด ฉันเองก็เคยเจอเขาหลังเลิกเรียนในรถไฟฟ้าใต้ดินครั้งหนึ่ง แต่เกรงว่าเขาจะลืมนาม 'ยายคนชื้อป้อ' อย่างฉันไปนานแล้ว

* MOF หรือ Meilleur Ouvrier de France เป็นการประกวดเพื่อจะได้เป็นช่างฝีมือที่ดีที่สุดของฝรั่งเศส การประกวด MOF นั้นไม่ได้จำกัดอยู่แค่ด้านอาหารเท่านั้น แต่ยังรวมไปถึงช่างฝีมือในแขนงอื่นๆ เช่น งานก่อสร้าง งานด้านแฟชั่น งานด้านความสวยงาม ฯลฯ ทุกสายงานฝีมือสามารถเข้าร่วมการประกวดได้ แต่สายงานที่เป็นที่รู้จักที่สุดจะเป็นด้านอาหาร ซึ่งก็แยกย่อยออกไปอีกว่าเป็นการปรุงอาหารแบบใด

ในเมื่อเป็นอย่างนี้ ฉันก็เลยได้ยินเรื่องเม้าท์มอยเกี่ยวกับมิสเตอร์ เอ็มโอเอฟในท้องตลาดมาไม่น้อย

อายุของเขาเป็นปริศนา ดูแล้วน่าจะสักยี่สิบเจ็ดยี่สิบแปดได้มั้ง แต่ว่ารูปร่างหน้าตาของคนยุโรปก็ช่างหลอกตาเหลือเกิน ดูอย่างมาตามเจ้าของบ้านที่ฉันเช่าอยู่สิ...ฉันคิดมาตลอดว่าหล่อนเป็นผู้หญิงวัยกลางคนที่ชื่นชอบ 'แฟชั่นยุค 60' อายุมากที่สุดก็น่าจะมากกว่าแม่ของฉันสักปีสองปี แต่ที่ไหนได้ กลับเป็นคุณยายผู้ทันสมัยไปเสียได้

ตอนนั้นฉันขอตกแต่งห้องที่เช่าใหม่ซึ่งจำเป็นต้องให้เจ้าของบ้านเซ็นรับรองเพื่อยืนยันก็เลยได้เห็นบัตรประชาชนของมาตามเช่าโดยไม่ได้ตั้งใจ มาตามเกิดปี 1949

ปี 1949...มีเคล็ดลับให้ดูอ่อนกว่าวัยจริงๆ เสียด้วย!

ถ้าคาดเดากันตามทฤษฎีนี้แล้ว มิสเตอร์เอ็มโอเอฟเองก็น่าจะไม่ได้อายุแค่ยี่สิบเจ็ดแน่ๆ และเมื่อพิจารณาปริมาณเส้นผมและตีนผมแล้ว คาดว่า จะต้องสามสิบขึ้นไปอย่างแน่นอน แต่คงเกินสามสิบไปไม่มากเท่าไร อาจจะประมาณสามสิบเอ็ดสามสิบสองนี่แหละ

ชีวิตส่วนตัวของมิสเตอร์เอ็มโอเอฟเองก็เป็นปริศนา ว่ากันว่าเขาแต่งงานแล้ว หย่าแล้ว แม้แต่คนที่บอกว่าคู่สมรสของเขาเสียชีวิตไปแล้วก็มีจริงสิ...มีคนบอกว่าเขาเป็นเกย์ด้วยนะ

ขออึ้งล่ะ! อย่าเดาแล้วไปหน่อยเลย ก็แล้วทำไมจะต้องคิดว่าคนหล่อและมีความสามารถต้องเป็นเกย์กันหมดด้วยล่ะ ถึงฉันจะชื่นชอบโมเมนต์ของพ่อหนุ่มผมลอนกับคุณถั่ว* ในทีวีนั่นเหมือนกัน แต่ในชีวิตจริงก็ช่วยไว้ชีวิตบรรดาสาวโสดหน่อยได้หรือเปล่า

แต่ที่เจียเองก็มีคำพูดที่เจ๋งสุดๆ ไปเลย เขาบอกไว้ว่า 'ชายคนไหนไม่ได้สวมแหวนก็ถือว่าเขายังโสด มองแล้วให้รีบเข้าไปจับจองซะ!'

* พ่อหนุ่มผมลอนกับคุณถั่ว หมายถึงเซอร์ลือก โฮล์มส์กับคุณหมอวัตสันผู้ช่วยของเขา

มิสเตอร์เอ็มโอเอฟใช้โทรศัพท์ไอโฟนรุ่นห้าเอสแต่ไม่ได้ลงแอปฯ โซเชียลมีเดียเอาไว้เลย ไม่ว่าจะเฟซบุ๊ก ทวิตเตอร์ หรือว่าอินสตาแกรม แถมเขายังเสียดสีนักเรียนทีวั้นๆ เอาแต่จับโทรศัพท์มือถือถือว่ายอมให้เครื่องใช้ไฟฟ้ามาบงการสมองของตัวเองอีกด้วย

นี่มันยุคดิจิทัลแล้วนะ หรือว่ายังมีคนที่ไม่ต้องการผูกสัมพันธ์กับคนอื่นๆ อยู่ด้วย?

ที่ว่าความคิดของมิสเตอร์เอ็มโอเอฟนั้นแตกต่างออกไปอย่างสิ้นเชิง "ผมไม่จำเป็นต้องแชร์ชีวิตของตัวเองให้คนอื่นดูเสียหน่อย ถ้ามีธุระจริงๆ ค่อยส่งข้อความหรือโทรศัพท์เอาก็พอ"

เขาพูดได้ถูกต้องจนฉันหมดเหตุผลที่จะโต้แย้งเลยละ

ฉันเลยถามเขาว่า "แล้วนอกจากสอน ตอนอยู่ระหว่างทางมาสถาบัน ระหว่างทางกลับบ้าน แล้วก็ระหว่างตีมกีน ปกติคุณทำอะไรบ้างคะ"

ตอนนั้นมิสเตอร์เอ็มโอเอฟก็โผล่ออกมาว่า "คิดเมนูใหม่ๆ"

"จึ้นนอกจากคิดเมนูใหม่ล่ะคะ"

มิสเตอร์เอ็มโอเอฟตอบโดยไม่คิดเลยสักนิด "ทดลองเมนูใหม่"

"นอก! เหนือ! จาก! เมนู! ละ! คะ!"

มิสเตอร์เอ็มโอเอฟก็ยกตอบกลับมาอย่างไม่ลังเลเลยแม้แต่น้อย "ถ้าจึ้น ก็ดูปลาว่ายน้ำไปมา"

ที่บ้านของมิสเตอร์เอ็มโอเอฟมีตู้ปลาขนาดใหญ่ เลี้ยงปลาสวยงาม เอาไว้ตู้หนึ่ง เวลาไม่มีอะไรทำเขาก็จะจ้องมองมัน ก่อนหน้านั้นเขาจ้องมองปลาเหล่านั้นอยู่คนเดียว แต่ตอนนี้กลายเป็นว่าฉันกับเขาจ้องมองมันอยู่ด้วยกันสองคน... มองตลอดทั้งป้าย

แะๆ

สนุกตืออก... แล้วก็มีความสุขมากๆ เลยด้วย หรือไม่จริงคะ

ฉันทำได้เพียงหัวเราะแะๆ

หลังจากฉันได้เลื่อนระดับไปสู่ชั้นสูงแล้วก็เลยได้เข้าเรียนในคาบเรียนสาธิตของเขา และตอนนั้นเขาไม่ใช่เซพธรรมดาๆ อีกต่อไปแล้ว แต่เป็นเอ็มโอเอฟ สวมชุดยูนิฟอร์มที่มีธงชาติบนปกเสื้อเป็นเอกลักษณ์ซึ่งมีแค่บรรดาเอ็มโอเอฟเท่านั้นถึงจะได้รับเกียรตินี้ และเกียรติยศของเอ็มโอเอฟนี้ได้รับมาจากประธานาธิบดีซึ่งเป็นผู้มอบให้ด้วยตนเอง ดังนั้นจึงเป็นธรรมดาที่สถานะของเขาจะแตกต่างออกไป

มิสเตอร์เอ็มโอเอฟเกลียดนักเรียนที่สวมชุดยูนิฟอร์มสกปรกและยับเยินเป็นที่สุด ดังนั้นทุกครั้งก่อนจะถึงคาบเรียนของเขาหนึ่งวัน ฉันไม่เพียงเอาชุดของตัวเองออกมาซัก แต่ยังใช้เตารีดรีดให้เรียบกริบเป็นพิเศษอีกด้วย

ฉันพยายามขนาดนี้...แน่นอนว่าก็เพื่อที่จะได้เป็นที่จดจำในสายตาของเขา

ฉันโอเวอร์เกินไปอย่างนั้นหรือ ขอร้องละ...ฉันยังไม่ถึงขั้นซื้อชุดใหม่สักหน่อย!

แต่ประเด็นหลักจริงๆ ก็คือยูนิฟอร์มไฮสคูลมันไม่มีขายแล้วนะสิ...แหะๆ

หลังรอลงอยู่ที่หน้าประตูห้องเรียนตั้งแต่เช้าตรู่ เพียงเพื่อจะได้เป็นคนแรกที่พูดว่า "Bonjour* เซพ" เขาจะยิ้มและตอบฉันกลับมาว่า "บงซูร์" จากนั้นก็เอนตัวหลบให้ฉันและนักเรียนคนอื่นๆ เข้าไปในห้องเรียน

เพียงแค่ว่าประโยคทักทายที่สุภาพและธรรมดาเสียไม่มีนั้นก็ทำให้หัวใจของฉันเต้นตึกตักไม่หยุด

ใช่แล้ว...หัวใจดวงน้อยๆ ของฉันนี่แหละ เธอยังมีชีวิตอยู่หรือเปล่านะ...อดทนอีกหน่อยนะ พวกเราจะต้องเดินกันไปอีกไกล

จากนั้นก็ต้องเขยียดที่นั่งตรงกลางของแถวแรกให้ได้ ฉันจะคลาดสายตา

* Bonjour (บงซูร์) แปลว่าสวัสดี

จากเทพบุตรในแต่ละท่วงท่าไปไม่ได้

การที่มีสเตอร์เอ็มโอเอฟได้เป็นเอ็มโอเอฟตั้งแต่อายุยังน้อยมีเหตุผลของมันอยู่ เพราะการสาธิตของเขาทำอย่างเป็นลำดับขั้นตอน ค่อยๆ อธิบายเป็นข้อๆ อย่างละเอียดและชัดเจนด้วยท่าทางอันคล่องแคล่ว

และตั้งแต่คาบแรกนั้นเป็นต้นมา ฉันก็จำได้เพียงดวงตาสีฟ้าอ่อน ขวบนหลงใหลของเขา และเสียงทุ้มต่ำอันเต็มไปด้วยแรงดึงดูดที่ทะลุผ่านหัวใจของฉันไปไม่หยุดหย่อน

นักเรียนซู้...นี่เธอยังตั้งใจเรียนอยู่หรือเปล่าเนี่ย

เห็นได้ชัดเลยว่าทำไม่ได้

ฉันได้กลายเป็นแฟนคลับสาวผู้คลั่งไคล้ไร้สติของมิสเตอร์เอ็มโอเอฟอย่างเป็นทางการแล้ว หรือจริงๆ ควรจะเรียกว่าเป็นหญิงสาวผู้หลงใหลเขาอย่างโง่หัวไม่ขึ้นดีล่ะ

แต่ตัวฉันไม่มีทางยอมรับหรอก!

เพราะฉันไม่ได้คลั่งไคล้ไร้สติหรือแค่หลงใหลรูปลักษณ์ของเขา แต่เป็นแฟนตัวจริงที่มีรักแท้ให้เขาต่างหาก รักแท้ทะลุหัวใจหรือเปล่า!

หลังเรียนคาบเรียนสาธิตเสร็จแล้ว ฉันก็ตามมาจ้องมองเขาสอนในคาบเรียนปฏิบัติต่อ สุดท้ายเมื่อรวมทุกคาบที่ฉันเข้าเรียนแล้วก็นับว่าได้มองเขาแค่สามครั้งเหมือนมองดาวมองพระจันทร์* เท่านั้น

ทำใจได้ล่ะ...นักเรียนในชั้นปีเดียวกับฉันมีมากเกินไปจริงๆ นี่แค่คาบของหวานระดับสูงก็แบ่งออกเป็นแปดกลุ่มแล้ว แต่มีคนบอกเหมือนกันนะว่ากลุ่มอื่นๆ ได้เข้าเรียนตั้งหกครั้ง

มากกว่าเป็นเท่าตัวเลยนี่!

อารมณ์เสียอะ เริ่มจะโมโหแล้วนะ...เรื่องนี้ก็ไม่ยุติธรรมเหมือนกัน!

แต่ไม่เป็นไรหรอก ไม่มีโอกาสก็สร้างโอกาสขึ้นมาซะเองเลยสิ เข้าเรียนกับเทพบุตรไม่ได้ก็ต้องไขว่คว้าให้ได้เข้าเรียนกับเทพบุตร!

* มองดาวมองพระจันทร์ เป็นสำนวน หมายถึงเฝ้ารอคอยอย่างใจจดใจจ่อ

แนวความคิดอันชั่วร้ายนี้เต็มที่มีต้นทุนมาจากประเทศของฉัน และฉันไม่คิดจะรออะไรต่อไปอีกสักนิดเดียว กลางเดือนมิถุนายนก็จะถึงพิธีจบการศึกษาแล้ว ดังนั้นการซื้อตัวเครื่องบินเอาไว้ก่อนจึงเป็นเรื่องจำเป็นมาก แต่ว่าตรงหน้าฉันกลับมีอะไรที่ดึงดูดใจมากกว่านะสิ... และเพื่อสิ่งที่ยั่ววนใจนี้ฉันจะพยายามอยู่ต่อไปให้ได้เลยละ

เพื่อมิสเตอร์เอ็มโอเอฟแล้ว... ก็ทำได้เพียงขยายเวลากลับบ้านของฉันออกไปเท่านั้น

นักเรียนที่เรียนไปถึงระดับสูงทุกคนจะมีโอกาสยื่นขอฝึกงาน และหนึ่งในการฝึกงานนั้นรวมการอยู่ช่วยสอนที่สถาบันเอาไว้ด้วย ดังนั้นถ้าอยากจะอยู่เคียงข้างกับเทพบุตร... การเป็นผู้ช่วยสอนที่สถาบันก็เป็นโอกาสสุดท้าย และเป็นโอกาสที่ดีที่สุดของฉันด้วย

เดือนมีนาคมฉันจึงตรงไปยังฝ่ายกิจการนักเรียนเพื่อยื่นคำขอเดือนเมษายนทำแบบทดสอบ หลังจากนั้นก็รอการแจ้งผลกลับมา

ช่วงเวลาแห่งการรอคอยช่างแสนยาวนาน เพราะว่าโจแอนนาที่รับผิดชอบการช่วยสอนในฝ่ายกิจการนักเรียนกับเซฟปากกว้างที่เป็นคนจัดระเบียบการฝึกงานของนักเรียนต่างผลัดกันไปพักร้อน

ชาวฝรั่งเศสไม่มีอะไรอย่างอื่นให้ทำ ขอเพียงไม่มีธุระก็มักจะออกไปชุดเส้นลวด* กัน พวกเขาเรียกมันว่าการตีมดากับชีวิต

แต่ที่นี่เป็นประสบการณ์ที่ฉันคุ้นชินแล้ว การเร่งให้คนฝรั่งเศสทำอะไรสักอย่างมีแต่จะเพิ่มความอึดอัดใจให้ตัวเอง ดังนั้นในเวลานั้นนอกจากรอคอย... ฉันก็ทำได้เพียงแค่ออกไปเท่านั้น

รอจนกระทั่งพวกเขากลับมาก็ปลายเดือนพฤษภาคมแล้ว ฉันยังไม่มั่นใจนักว่าควรกลับบ้านหรืออยู่ที่นี้ต่อดี และถ้าหากยังไม่ซื้อตัวเครื่องบินตอนนี้ราคาก็จะขึ้นอีกเป็นเท่าตัว!

* คำว่าพักร้อน ในภาษาฝรั่งเศสคือ Vacation (วาคาซียง) ออกเสียงคล้ายกับคำว่า 挖个螺丝 (วากังซือ) ในภาษาจีน ซึ่งแปลว่าชุดเส้นลวด

แต่ใครจะสนใจล่ะว่าตัวเครื่องบินของฉันจะราคาขึ้นเป็นเท่าตัวหรือเปล่า
แถมใกล้จะเข้าสู่สัปดาห์แห่งการสอบแล้ว ดังนั้นมาตั้งใจเตรียมตัวสอบกันเถอะ
เอาละ... ไว้สอบเสร็จแล้วค่อยถามใหม่อีกที

จนกระทั่งวันหนึ่งของช่วงต้นเดือนมิถุนายน หลังฉันสอบดิ่งน้ำตาล
ซึ่งเป็นการสอบอย่างสุดท้ายเสร็จสิ้นก็นั่งบื้ออยู่บนเก้าอี้หวายในสวนดอกไม้
ที่ชั้นล่าง พอเปิดโทรศัพท์มือถือขึ้นมาก็เห็นข้อความถามถึงวันกลับบ้าน
เป็นกรูสจากพี่เจ็ย รวมถึงแจ้งเตือนอีเมลใหม่หนึ่งฉบับ

พอจิ้มนิ้วลงบนไอคอนรูปไปรษณีย์สีฟ้าก็พบว่าโจแอนนาเป็นคน
ส่งอีเมลมา และในนั้นมีเพียงประโยคที่เขียนไว้ว่า

'Pourriez-vous venir signer le contrat d'assistant, s'il vous plaît?'
(คุณสามารถเซ็นสัญญาผู้ช่วยได้หรือไม่)

สวรรค์ยังโล่งใจฉันอยู่ เขาบอกให้ฉันอยู่ต่อล่ะ!
จากนั้นฉันก็อยู่ที่นั่นต่อไป เย!

ไม่ว่าจะเวลาไหน มิสเตอร์เอ็มโอเอฟของฉันก็ไม่เคยขาดแคลนแฟนคลับ
โดยเฉพาะแฟนคลับสาว ๆ

ฉะนั้นแล้ว ต่อให้ฉันจะเป็นผู้ช่วยสอนได้สำเร็จ และตั้งแต่นั้นไปก็จะใกล้ชิด
ทำคามสนิทสนมกับเขา แต่เพื่อที่จะดึงดูตสายตาของมิสเตอร์เอ็มโอเอฟ
และเพื่อที่จะได้รับความโปรดปรานจากเขา ฉันเองก็ต้องลำบากลำบากไม่น้อย
ทีเดียว

ฉันยอมรับว่าตัวเองไม่ร่าเริงและทันสมัยมากพอ อีกทั้งยังไม่ได้สวยพริ้ง
สะดุดตาขนาดนั้นด้วย เมื่ออยู่ในสถานการณ์ที่ไม่อาจพึ่งพารูปลักษณ์ ฉัน
ก็ทำได้แค่ใช้ปฏิภาณไหวพริบเข้าสู่ เพราะถึงอย่างไรตัวฉันที่มีทักษะ

เพียงน้อยนิดก็ไม่อยู่ในสายตาของมิสเตอร์เอ็มโอเอพอยู่แล้ว สุดท้ายจึง
ทำได้เพียงเซ็ดหยาดเหงื่อที่มาจากความขยันหมั่นเพียรเท่านั้น

สองเดือนกว่าๆ ไม่อยากเป็นเพียงผู้ช่วยสอนที่เขาจำชื่อไม่ได้

สองเดือนกว่าๆ อยากให้เขาจดจำฉันได้

สองเดือนกว่าๆ ถ้าเขาเองก็ชอบฉันเหมือนกัน มันจะดีสักแค่ไหนนะ...

บทที่ 3

เข้ามาใกล้ชิดเพื่อจับคุณ

เมื่อเซ็นสัญญาผู้ช่วยสอนเรียบร้อยแล้ว ฉันก็ตั้งใจซื้อปากกามาร์กเกอร์สีน้ำเงินและสีแดงจากซูเปอร์มาร์เก็ตมาตั้งมากมาย คิดว่าต่อไปจะเอาไว้วาดเส้นตรงสีน้ำเงินและสีแดงลงบนสิ่งของที่ต้องเตรียมไว้ให้กับมิสเตอร์ เอ็มโอเอฟ

ก็เขาคือ 'เอ็มโอเอฟ' นี่นา... เป็นธรรมดาที่สิ่งที่เหมาะสมกับเขาที่สุดจะต้องเป็นปกคอเสื้อลายธงชาติที่ไม่เหมือนใครนั่น

เดิมทีฉันอยากจะทำมันอย่างเจียมๆ ไม่กระโตกกระตากจนทุกคนรับรู้ความในใจของฉัน ดังนั้นจึงจงใจวาดไม่ใหญ่เกินไป ส่วนอีกเหตุผลหนึ่งก็คือว่ามิสเตอร์เอ็มโอเอฟจะไม่ชอบที่ฉันทำแบบนี้

แต่ใครจะคิดว่ามิสเตอร์เอ็มโอเอฟของพวกเราเป็นคนที่ทำอะไรๆ ไม่เหมือนใครขนาดนี้กันล่ะ เพราะแค่เขาเห็นว่าฉันวาดธงชาติก็รีบเอาให้คนที่อยู่ข้างๆ ดูทันที

"พวกคุณรีบดูนี่! ดูสิว่านี่คืออะไร" มิสเตอร์เอ็มโอเอฟยกแก้วกระดาษใบนั้นขึ้นชูไปทั่วทุกทิศ "ผู้ช่วยสอนเป็นคนวาดให้ผมล่ะ นี่เป็นสัญลักษณ์ของเอ็มโอเอฟ เป็นแก้วกระดาษเฉพาะตัวของเอ็มโอเอฟ!"

เอาล่ะๆ เฉพาะตัว...ทุกคนเขารู้กันหมดแล้วล่ะ

เขากำลังโอ้อวดอย่างเปิดเผยไม่ผิดแน่

ฉันแกล้งทำเป็นยื่นสบายอกสบายใจอยู่ข้างๆ แต่ในใจคิดอยู่ว่าเทพบุตรอย่างเขาช่างพอใจอะไรง่ายตายเสียเหลือเกิน ถ้ารอบตัวไม่มีใครอยู่ เขาก็คงจะเต้นด้วยสเต็ปเบาๆ คนเดียวแล้วหรือเปล่านั้น

การเป็นผู้ช่วยสอนในสถาบันนี้จะไม่ได้อยู่ติดต่อกับเซฟเพียงคนเดียวเท่านั้น และไม่ได้ถูกกำหนดให้ดูแลนักเรียนเพียงชั้นเรียนเดียว ขณะเดียวกันด้วยการจัดแบ่งคาบสอนชั้นเรียนต่างๆ ทำให้ฉันที่ถึงแม้จะเป็นผู้ช่วยสอนฝ่ายขนมหวาน แต่บางครั้งก็ต้องไปช่วยหั่นผักในห้องครัวชั้นล่างและช่วยงานสอนทำอาหารฝรั่งเศสด้วย

โดยปกติแล้วที่ห้องครัวชั้นล่างจะหั่นผักและทำอาหารเที่ยงให้พนักงาน ฉันจึงต้องไปช่วยเหลือเสิร์ฟเฮยกับผู้ช่วยสอนคนอื่นๆ เตรียมของสำหรับสาธิตการทำอาหารฝรั่งเศสในวันถัดไป

เสี่ยวเฮยเป็นเซฟประจำของห้องครัวชั้นล่าง จะว่าไปแล้วเขาก็เป็นนักเรียนของที่นี่มาก่อนเช่นกัน

ฉันเคยคิดเอาไว้อย่างสวยงามเลยว่าฉันเคยเรียนทำอาหารฝรั่งเศสมาก่อน ดังนั้นไม่ว่าพวกเขาจะให้ฉันทำอะไร ก็ไม่น่ามีเรื่องยุ่งยาก...

แต่ที่ไหนได้...ความจริงคืองานที่แบ่งมาให้ฉันนั้นเป็นการต่อสู้กับหัวหอมลูกเล็กสีม่วงที่มีชื่อเรียกในภาษาฝรั่งเศสว่า 'Échalote'

เสี่ยวเฮยบอกว่าต้องการ 'Ciseler' พวกมันทั้งหมด... ก็คือต้องสับพวกมันให้แหลกนั้นแหละ

สับ...ให้แหลก...นั่นหรอ

Tout*? ทั้งหมดนั้นนะหรอ...พูดจริงหรือเปล่า

ฉันมองหัวหอมลูกเล็กที่กองพะเนินเป็นภูเขา...เสี่ยวเฮย คุณไม่ได้ล้อเล่นใช่ไหม ไม่ได้หยอกล้อฉันอยู่แน่ะ นี่จะทำให้ฉันหันไปจนถึงปีวอก

* Tout (ตุ) แปลว่าทั้งหมด

เดือนมะเมีย* เลยหรือยังไงกัน

ที่ข้างหูได้ยินเสียงของเสี้ยวเฮยลอยมาแว่วๆ ว่า "ตอนเช้าหั่นไม่เสร็จก็มาหั่นต่อตอนบ่ายนะ"

ตอนเที่ยงบรรดาเซฟทั้งหลายจะลงมากินข้าวข้างล่างกัน พอพวกเขาเห็นฉันน้ำตาไหลพราก สองตาแดงก่ำ ก็คิดเอาเองว่าฉันไม่ได้รับความยุติธรรมขนาดไหนเชียว จึงพากันเข้ามาลอบฉันทีละคน

ฮือๆ คราวหน้าให้พวกคุณมาหั่นหัวหอมบ้างดีไหมละ นี่ฉันหั่นมาทั้งเช้าแล้วนะ!

เสี้ยวเฮยนะเสี้ยวเฮย คุณบอกมาเลยว่าระหว่างเรามีความแค้นใหญ่หลวงขนาดไหนกันเชียว ตอนแรกที่ฉันทดสอบเป็นผู้ช่วยสอน คุณก็ให้ฉันปอกไข่ห้าสิบลูกในสิบห้านาที แถมเป็นไข่ห้าสิบลูกที่เพิ่งต้มเสร็จจะด้วย!

ช่างเถอะๆ ไม่พูดแล้ว พูดไปก็มีแต่น้ำตา

ใครก็ได้ช่วยมานวดตาให้ฉันหน่อยสิ ซอกเล็บของฉันมีแต่กลิ่นหัวหอมเต็มไปหมดแล้ว!

วันนี้...ในฐานะที่เป็นผู้ช่วยสอนของมิสเตอร์เอ็มโอเอฟ ฉันก็จะได้สอนด้วยกันกับเทพบุตรแล้วละ!

ตื่นตื่นจังเลย! ตื่นตื่นจัง!!

อนุญาตให้ฉันส่งเสียงดังก้องฟ้าสักสามวินาทีนะ วะ! ฮะ! ฮ่า!

อืม...ฉันจะทำออกมาให้ดีเลยละ จะให้ชายหน้าเทพบุตรที่เป็น 'เอ็มโอเอฟ' ไม่ได้

หลังกินมื้อกลางวันในห้องครัวชั้นล่างเรียบร้อยแล้ว ผีน้อยซุกซนผู้ขยันขันแข็งก็รีบตรงไปยังห้องเรียนสวิตเพื่อเตรียมการสอนทันที ตรวจดูวัตถุสิบให้แน่ใจอีกรอบหนึ่งและต้องแน่ใจว่าภายในห้องเรียนมีอุปกรณ์ให้เทพบุตรใช้อย่างเพียงพอ น้ำแร่แช่เย็นกับกระดาษเฉพาะของเอ็มโอเอฟวางอยู่ที่

* ปีวอกเดือนมะเมีย เป็นสำนวนจีน หมายถึงเรื่องหรือเหตุการณ์ที่ดูไม่มีความหวัง ไม่มีที่ท่าจะมาถึง หรือสิ่งที่ไม่สามารถคาดเดาว่าในอนาคตจะเป็นอย่างไร

ขวามือของสเตชั่น สะดวกต่อการที่มีสเตอร์เอ็มโอเอฟจะหยิบมาดื่มได้
ระหว่างสอน

แล้วก็ผ้าเช็ดรีว น้ำยาล้างจาน...

พับผ้าเช็ดปากเสียหน่อยให้เทพบุตรใช้ได้ง่ายๆ เตรียมพร้อมไว้จะได้
ไม่พลาด

เที่ยงห้านาที ยังห่างจากเวลาเข้าสอนอย่างเป็นทางการอยู่สี่สิบห้านาที
งานที่เตรียมไว้ทั้งหมดเสร็จเรียบร้อยแล้ว

กตโลภให้ตัวเองเลย!

เพิ่งคิดว่าจะเอนตัวพักผ่อนสักหน่อย มีสเตอร์เอ็มโอเอฟก็ถือกระเป๋า
อุปกรณ์ของเขาเดินเข้ามา หลังวางกระเป๋าลง เขาก็ตรงเข้าไปตรวจสอบ
สิ่งของที่ฉันจัดเตรียมไว้

"สอนกับผมครั้งแรกงั้นหรือ" มีสเตอร์เอ็มโอเอฟถาม

"ค่ะ"

หลังจากนั้นเขาก็จ้องมองของทั้งหมดบนโต๊ะราวกับคิดอะไรสักอย่าง
เที่ยงสิบนาที เขาหันหน้ามาหาฉัน มองด้วยสายตาค้นหา ฉันไม่เข้าใจ
ว่าทำไม แต่ตอนที่กำลังจะเอ่ยถาม มีสเตอร์เอ็มโอเอฟก็กระแอมขึ้น
กะทันหัน

ฉันรอให้เขาแสดงความคิดเห็น ทว่าเขากลับเชิดกางขึ้นอย่างเยอหยิ่ง
โดยไม่กล่าวอะไรสักคำแล้วเดินจากไป

เห็นท่าทีของเขาแล้วฉันรู้สึกใจคอไม่ค่อยดีเอาซะเลย คาดเดาความคิด
ของเขาไม่ออกเสียด้วย

หรือเขาคิดว่าฉันจัดเตรียมทุกอย่างไว้ได้พร้อมสรรพ เลยไม่เอ่ย
เอ่ยชมฉันตรงๆ อย่างนั้นหรือ

โอ้เอ๊ย! เป็นเรื่องปกติอยู่แล้วไหมล่ะ... มีสเตอร์เอ็มโอเอฟอาจไม่รู้
ว่าผู้หญิงจีนราศีกันย์หมายถึงอะไร ราศีกันย์ก็หมายถึงแปลกประหลาดและ
แข็งแกร่งยิ่งงึล่ะ!

มิสเตอร์เอ็มโอเอฟเดินไปอีกฝั่งหนึ่ง ฉวยโอกาสคว้าแก้วกระดาษ เฉพาะสำหรับเอ็มโอเอฟขึ้นมา "คุณใส่น้ำแข็งจั้นหรือ"

"เปล่านะคะ ฉันแช่เย็นเอาไว้ก่อนนะค่ะ" ฉันค่อนข้างตกใจกับคำถามนั้น "ความหมายของฉันก็คือ...ฉันเอาทั้งขวดไปแช่เย็นเอาไว้ก่อน คือ...เมื่อวาน ก่อนเลิกงานเอาไปใส่ตู้เย็นข้ามคืนไว้ค่ะ"

นี่ฉันกำลังพูดอะไรอยู่ละเนี่ย...ฉันแอบกลัดกลุ้มอยู่คนเดียวจนไม่ทันเห็นว่าสายตาของมิสเตอร์เอ็มโอเอฟที่มองฉันในตอนนั้นไม่เหมือนกับที่แสดงออกมาครั้งก่อนๆ

วันที่อุณหภูมิสูงถึงสามสิบเจ็ดองศา แต่เครื่องปรับอากาศในห้องเรียน คาบเรียนสาธิตกลับไม่แรงเอาเสียเลย

ด้านหลังของฉันกับมิสเตอร์เอ็มโอเอฟคือเตาอบ แค่นอนอยู่เฉยๆ ไม่ได้เคลื่อนไหวก็มีเหงื่อไหลพลั๊ก น้ำที่แช่เย็นเอาไว้ก่อนหน้านั้นก็ค่อยๆ เพิ่มอุณหภูมิขึ้นตามอุณหภูมิของห้องเรียนจนกลายเป็นน้ำอุ่น

เพื่อไม่ให้มิสเตอร์เอ็มโอเอฟร้อนจนเกินไป ผู้ช่วยสอนที่แสนเอาใจใส่ อย่างฉันเลยหารกระดาษแผ่นหนามาพัดให้เขาอยู่ครึ่งคาบเรียน

พอเห็นสีหน้าอึมอึมของมิสเตอร์เอ็มโอเอฟแล้ว...ได้โปรดเรียกฉันว่าผู้ช่วยพัดลมมืออาชีพเถอะค่ะ!

หลังเลิกชั้นเรียน มิสเตอร์เอ็มโอเอฟเห็นบัตรประจำตัวนักเรียนของฉัน เข้า เขาก็ออกปากพูดกับฉันเสียงดังว่า "Merci* ซู้อี้"

จะขอบคุณกับบอกกันมาเลยเถอะหน้า จำเป็นจะต้องพูดให้มันดูกระอักกระอ่วนแบบนี้ด้วยหรือ

เพราะอย่างนั้นฉันเลยบอกว่ามิสเตอร์เอ็มโอเอฟเป็นคนเย่อหยิ่งยังไงล่ะ แต่ว่าเขากลับไม่ยอมรับ

เอ๊ะ! เมื่อกี้นี้เขาเรียกชื่อฉันเป็นครั้งแรกจั้นหรือ

* Merci (แมร์ซี) แปลว่าขอบคุณ

คิกๆ ดีใจจัง...วันนี้ช่างเหมาะสมที่จะเป็นวันแห่งความทรงจำเสียจริง!

เวลาเพียงแค่พริบตาเดียวฉันก็อยู่ที่ปารีสมาสักร้อยสี่วันแล้ว และ
 เพราะเป็นผู้ช่วยสอนจึงต้องกำหนดเวลาทำงานและพักผ่อนเอาไว้ ตอนนี้
 ที่ปารีสเป็นเวลาสามทุ่มครึ่งแล้ว พรุ่งนี้เช้าฉันมีคาบสอนตอนแปดโมงครึ่ง
 ดังนั้นจึงต้องเตรียมตัวอาบน้ำนอนได้แล้ว

ฟ้าใกล้สว่างแล้วละมั้ง...ใกล้สว่างแล้วละ...

พอตื่นนอนก็ได้เจอมิสเตอร์เอ็มโอเอฟแล้ว!

"อู๊ย คุณมี Maryse หรือเปล่า" มิสเตอร์เอ็มโอเอฟถามขึ้นมา

"Maryse?" ฉันคิดอยู่ครู่หนึ่ง คลับคล้ายคลับคลาว่า...ไม่มีนะ

มิสเตอร์เอ็มโอเอฟเห็นฉันลังเลอยู่สักพักคงคิดว่าฟังไม่เข้าใจ เขาจึง
 อธิบายต่อ "Maryse ก็คือสปาดูลา แต่ไม่ได้ทำจากสแตนเลส ลักษณะเหมือน
 มีดปกแต่ทำจากยางพารา ใช้สำหรับคนแบทเทอร์*"

ฉันรู้ว่าอะไรคือ Maryse และอะไรคือสปาดูลาหรือกาน้ำ แต่กระเป๋ากุญแจ
 ของฉันอยู่ที่ตู้ในห้องเปลี่ยนเสื้อผ้านะสิ ไม่ได้เอามาด้วย

"ของฉันอยู่ในตู้ที่ชั้นล่างค่ะ คุณจำเป็นต้องใช้หรือเปล่าคะเซพ"

"จริงๆ ในลิ้นชักของชั้นสามเราก็น่าจะมีนะ แต่ตอนนี้ฉันหายเกลี้ยง
 ไม่เหลือสักอัน คุณจะลงไปชั้นล่างหรือ งั้นฝากลองหาดูที่ พวกอุปกรณ์
 ที่ติดสัญลักษณ์สีเขียวเอาไว้เป็นของชั้นสามทั้งหมด ถ้าคุณเห็นก็หยิบขึ้นมา
 ให้หมดเลยนะ" มิสเตอร์เอ็มโอเอฟกล่าว

"ได้ค่ะ"

มิสเตอร์เอ็มโอเอฟให้ฉันลงไปหา Maryse ที่ชั้นล่าง พอลองค้นทั้งที่
 ชั้นหนึ่งและชั้นสองแล้วฉันก็เจอตั้งหลายอัน มีของที่เป็นของชั้นสามอยู่
 ตั้งสิบกว่าอัน เยอะแยะจนแทบจะอุ้มกลับมาไม่ไหว

* แบทเทอร์ (Batter) คือของเหลวขึ้นทำจากแป้งสาลีผสมกับเกลือ น้ำตาล นม ไข่ และผงฟู ซึ่งมักใช้ในการ
 ทำแพนเค้ก หรือเคลือบของทอดต่างๆ

กลับมาถึงมิสเตอร์เอ็มโอเอฟก็มันหียบออกไปจากอ้อมแขนฉันหนึ่งอัน แล้วซื้บอกรให้เอาอันอื่นๆ กลับไปวางที่ลิ้นชักในห้องเรียน จากนั้นเขาก็มุ่งตรงไปหาสาวตัวสูงผมทอง

ให้ตายเถอะ! ให้ฉันขนมาริสซึ้นมาเพื่อให้คุณใช้จีบสาวเนี่ยนะ?

แล้วแม่สาวคนนี้เป็นใครกัน มิสเตอร์เอ็มโอเอฟชอบผู้หญิงแบบไหนนะ...

ขารีวิวยาวใช้ได้ แต่ว่าผมมชะขนาดนั้น ไม่มีหน้าอกหน้าใจเลยสักนิด แกรมโหนกแก้มก็สูงมาก ดูแล้วนี่มันโหวงเฮ้งดวงกินหัว ระวังนะคะ!

หยุดๆ ให้ตายสิซูอิ! ทำไมถึงได้โหดเหี้ยมอำมหิตขนาดนี้ล่ะ!!

"ซูอิ คุณมีมิตัดขนมบั้งหรือเปล่า" มิสเตอร์เอ็มโอเอฟถามขึ้นมาอีกครั้ง

"มีค่ะ" ไม่ต้องพูดหรอก สาวตัวสูงคนนั้นขอยืมแน่ๆ อยู่แล้ว

"ให้เบกก็ยืมใช้หน่อย"

ดูสิ...ฉันบอกแล้วไง

"เบกก็?" สาวตัวสูงคนนั้นชื้อเบกก็...แม่แต่ชื้อเขาก็รู้ด้วยนั้นหรือ เธอเป็นคนประเทศอะไรกันนะ

มิสเตอร์เอ็มโอเอฟเล่นมิตหันขนมบั้งของฉัน "ซูอิ คุณพูดภาษารัสเซีย เป็นหรือเปล่า เบกก็พูดภาษารัสเซียได้นะ"

เฮ้! รู้เยอะใช้ได้เลยนี่นา แต่ว่าฉันพูดไม่เป็นหรืออก จะให้ฉันไปเรียนหรือ แต่ฉันยังเรียนภาษาฝรั่งเศสได้ไม่ตีเลยนะ...

"เซพคะ คุณรู้ได้ยังไงคะว่าเธอพูดภาษารัสเซียได้" คงจะไม่ใช่ว่ามิสเตอร์เอ็มโอเอฟก็พูดภาษารัสเซียเป็นแล้วนิยมชมชอบผู้หญิงที่พูดภาษารัสเซียได้เป็นพิเศษหรอกนะ

หรือว่า...

"เซพเองก็พูดภาษารัสเซียได้หรือคะ" ฉันลองเสียบๆ เคียงๆ ทามดู

"ภาษารัสเซียนะหรือ ผมพูดไม่เป็นหรือ" มิสเตอร์เอ็มโอเอฟส่ายหน้า พลังพูดต่อ "บนบัตรประจำตัวนักเรียนของเบกก็เขียนเอาไว้ว่าเป็นคนรัสเซียนะ"

แหม จำได้ด้วยนั้นหรือ เอาใจใส่เชียวนะคะ

แต่เอาเถอะ คนรัสเซีย ประเทศรัสเซีย นักรบหญิงผู้ต่อสู้เพื่อชาติพันธุ์ฉันไม่กล้ามีเรื่อง แล้วก็ต่อสู้ด้วยไม่ไหวหรอก เอาไม้ตีไปเลย! ให้เธอใช้ได้ตามสบาย แต่จำให้ได้ว่าต้องเอามาคืนฉันก็พอ เพราะซื้อเล่มใหม่มันแพงมากเลยนะ!

พอหนีมาที่ห้องน้ำแล้วฉันก็เริ่มค้นคำว่า 'เบกกี' ในเฟซบุ๊ก แล้วสถานที่ตรงนี้มีมันเขียนไว้ว่ายังไงนะ...

ทาชเคนต์?

ทาชเคนต์อยู่ที่ไหน แล้วมันอ่านออกเสียงว่ายังไง รัสเซียมีสถานที่แห่งนี้อยู่ด้วยหรือ ความจริงแล้วฉันก็ไม่ได้รู้จักรัสเซียดีนักหรอก รู้จักแค่มอสโกเมืองหลวงของรัสเซียกับเซนต์ปีเตอส์เบิร์กเท่านั้นแหละ อ้อ...แล้วก็เมืองไซซีที่เคยจัดโอลิมปิกตอนฤดูหนาว

ขอลองค้นกูเกิลกันดูสักหน่อยแล้วกัน

พอลองดูแล้ว วิกิพีเดียก็พูดประโยคแรกขึ้นมาว่า

'Tachkent, est une métropole d'Asie centrale, capitale de la République d'Ouzbékistan.'

(ทาชเคนต์ เป็นมหานครหนึ่งในภูมิภาคเอเชียกลาง และเป็นเมืองหลวงของสาธารณรัฐอุซเบกิสถาน)

ประเทศอุซเบกิสถานอย่างนั้นหรือ งั้นสาวตัวสูงคนนี้ก็ไม่ใช่ นักรบหญิงที่ต่อสู้เพื่อชาติพันธุ์ แต่เป็นคนอุซเบกิสถานที่ออกมาจากสหภาพโซเวียตโดยลำพัง

มิสเตอร์เอ็มโอเอฟบอกว่าในบัตรประจำตัวนักเรียนของเธอเขียนไว้ว่าเป็นคนรัสเซีย...ทำเป็นยิ่งใหญ่ซะ!

จริงๆ เนื้อที่ของประเทศนี้เล็กกว่ามณฑลกานซูของประเทศจีนเสียอีก
ถ้าจัดวางไว้ในประเทศจีนแล้วก็ฝืนๆ จัดให้เป็นอันดับแปดแล้วกันนะ

ความอิจฉาริษยาทำให้ผู้หญิงชั่วร้ายจริงๆ เสียด้วยสิ!

ถ้าเกิดมิสเตอร์เอ็มโอเอฟชอบผู้หญิงรูปร่างแบบเบกก็ขึ้นมา... อืม
ดูหน้าอกหน้าใจของฉันสิ แล้วดูเรียวยาวของฉันสิ โอ้ ยังไงฉันก็ไม่มีทาง
เอาชนะได้เลย

บทที่ 4

บีบชู้อึ้นมัดมือชก

หญิงสาวที่เป็นเพื่อนบ้านของฉันเป็นสาวได้หัวนใจดี แบ่งปันข้าวหน้าพะโล้ให้ฉันกินอยู่บ่อยๆ ดั้งนั้นพวกเค้กและอาหารที่ฉันทำในคาบเรียนปฏิบัติ ถ้าเขมือบคนเดียวไม่หมดก็จะมีเอามาแบ่งกับเธอคนละครึ่ง

เธอแค่มั้ไ้ในบางเรื่อง...เพื่อนบ้านชาวใต้หัวนคนนี้ชอบฟังเพลงจะฟังก็ฟังเถอะ แต่ใส่หูฟังหน้อยดีใหม่ คุณแต่งตัวเป็นสาวทันสมัย ทำไมไม่หาซื้อหูฟังมอนสเตอร์ตามเทรนด์ไว้สักอันล่ะ อันหนึ่งก็ไม่ได้แพงเสียหน้อยอย่างหน้อยก็ถูกกว่ากระเป๋าชาแนลพวกนั้นแล้วกัน คุณสมบัติหูฟังแบบมีเมมโมรี่ในตัวของแอปเปิ้ลเองก็ดีมากนะ โทนเสียงแจ่ม ประสิทธิภาพดีเยี่ยม หรือจะใช้แบบที่แถมมากับโทรศัพท์มือถือก็ได้ ไม่ต้องเสียเงิน

แต่เธอบอกฉันว่าชอบเปิดออกลำโพงมากกว่า...ถ้าอย่างนั้นก็เลือกเวลาหน้อยได้ไหมล่ะ

ก็เธอชอบเปิดออกลำโพงแบบไม่เลือกเวลานีนา

สาวเอาแต่ใจแค่นี้ก็อยากฟังเพลงก็จะเปิดเพลงขึ้นมาแบบไม่เลือกเวลา ฟังไปได้สักพักก็จะเริ่มร้องตาม จากนั้นร้องไปร้องมาก็เริ่มร้องให้ ร้องให้ให้กับความรักที่ผ่านพ้นไปของเธอ ร้องให้สะอึกสะอื้นให้กับคนรักที่จากไปของเธอ...ร้องหมั้ร้องให้ถึงขนาดนี้ ฉันเองก็รู้สึกไม่ตีที่จจะเคาะประตูตักเตือน

ว่าเธอกำลังรบกวนความฝันอันสดใสของฉันอย่างรุนแรง

ปัญหาก็คือฉันไม่อยากจะฟังเพลงตอนทรายไต้หวัน^{*} ที่หายไป* แล้วเข้าใจหรือเปล่า เธอเองก็ไม่ได้อยากให้เขากลับมาหรือไม่ใช่หรือไง ถ้าอย่างนั้นแล้วเขาจะกลับมาได้ยังไงล่ะ

ให้ฉันแนะนำนะ เปลี่ยนเป็นเพลงรีบกกลับมาเถอะนะ** จะดีเสียกว่าเขาจะได้เอาความคิดถึงกลับมาหาเธอ และอย่าฟังเพลงฉันคิดถึงคุณ*** อีกละนะ ถ้าเรื่องราวในอดีตมันจืดจางไปแล้ว เขิญเธอเก็บซ่อนมันเอาไว้สิจ้ะ ในใจเถอะ อย่า! มา! ร้อง! ให้! ฉัน! ได้! ยิน!

เฮ้อ พุดได้เท่านี้แหละนะ แค่นี้ฉันก็แทบจะติดสำเนียงได้หัวนของเธอมาอยู่แล้ว ฉันขอไปสงบสติอารมณ์ที่สถาบันก่อนละ ถ้ากลับมาแล้วต้องเปลี่ยนเพลงให้ฉันนะ...ระวังเถอะ ฉันจะฟ้องเจ้าของบ้านให้

...คราวนี้จะฟ้องจริงๆ แล้วยะ!

พอฉันมาถึงสถาบันก็เปลี่ยนเป็นชุดยูนิฟอร์มของสถาบันก่อนจะลงไปกินมื้อกลางวันในห้องครัวชั้นล่าง

พระอาทิตย์ตั้งตรงศีรษะในเวลาเที่ยง ฉันไม่อยากจะออกไปข้างนอก ยิ่งเงาเสียดที่สถาบันอย่างน้อยก็มีเครื่องปรับอากาศเย็นๆ ส่วนอยู่ทำอะไรนะหรือ...ก็คงทำอะไรสักอย่างนั้นแหละ

ทำอะไรดีนะ...งั้นไปจัดชั้นวางของที่ชั้นสามแล้วกัน ยิ่งเงาฉันก็ว่างอยู่แล้วนี่นา

มิสเตอร์เอ็มโอเอฟสอนคาบเรียนปฏิบัติอยู่ที่ห้องข้างๆ พอเห็นฉันเขาก็เดินเข้ามาหา "ซูอี่ คุณทำอะไรอยู่ล่ะ"

* เพลง ตอนทรายไต้หวัน^{*} ที่หายไป (Shi Luo Sha Zhou) ศิลปิน สวีจยาอิง (Xu Jia Ying) เป็นเพลงเกี่ยวกับการตามหาคนรักที่หายไปจากชีวิต

** เพลง รีบกลับมาเถอะนะ (Ni Kuai Hui) ศิลปิน ซุนหนาน (Sun Nan) เป็นเพลงที่เกี่ยวกับคนที่คนรักไม่อยู่ใกล้ตัว ทำให้รู้สึกโดดเดี่ยว ไม่อาจอยู่คนเดียวได้ อยากให้คนรักกลับมาอยู่ด้วย

*** เพลง ฉันคิดถึงคุณ (Hao Xiang Ni) ของวงดนตรีซูดาลวี (Su Da Lv) เป็นเพลงที่บรรยายความคิดถึงคนรัก แต่ทำได้แค่เก็บซ่อนความรู้สึกไว้ในใจ หลอกตัวเองว่าไม่เป็นอะไร

"จัดชั้นวางของนะค่ะเซฟ"

เขาจะคิดว่าฉันจัดได้ยอดเยี่ยมหรือเปล่านั้นหะอ โครักรักความสะอาด
ผนวกเข้ากับโรคย้ำคิดย้ำทำของสาวราศีกันย์ เรียกได้ว่าเป็นเจ้าแม่งานคหกรรม
เรื่องจัดเก็บรวมกันนับว่ายอดเยี่ยมเป็นอันดับหนึ่งเลยละ

"อืม..." มิสเตอร์เอ็มโอเอฟพยักหน้าให้ "คุณเตรียมของเสร็จแล้วหะอ
หยิบแม่พิมพ์ซูเฟล* แล้วหรือยัง"

ฉันนั่งอึ้งไป เขาให้หยิบอะไรนะ

"ยัง...ยังไม่ได้หยิบค่ะ"

หรือว่าฉันจำตารางสอนผิดไป วันนี้ฉันมีสอนนั้นหะอ...ให้ตายสิ!

ฉันลืมสอนนั้นหะอ นี่ไม่ใช่เรื่องที่จะมาล้อเล่นกันนะ!

"ตามผมมา" มิสเตอร์เอ็มโอเอฟเอ่ยขึ้น "ผมจะบอกให้ว่าคุณหยิบมัน
ได้จากที่ไหน"

"เซฟ...เซฟคะ รอดเดียว" ฉันรีบเรียกเขาเอาไว้ เดี่ยวนะ...นี่มัน
เรื่องอะไรกัน รอให้ฉันจัดระเบียบความคิดหน่อยสิ "คุณบอกว่าให้หยิบ
แม่พิมพ์หะอคะ แต่แม่พิมพ์อันนี้เอาไว้ให้คาบเรียนสอาทิตย์ตอนบ่ายสามครั้ง
ใช้นี้ค่ะ เป็นคาบที่สามของระดับสูง"

"ก็ใช่ไง คาบเรียนนั้นจะทำซูเฟลไม่ใช่หะอ" ใบหน้าของมิสเตอร์เอ็มโอเอฟ
กึ่งยิ้มกึ่งบึ้งตึง "คุณเตรียมแม่พิมพ์แล้วหรือยังละ"

ฉันว่าแล้วเชียวว่าวันนี้เป็นวันพักของฉัน มีสอนเสียที่ไหนกันละ!
เกือบหลงว่าตัวเองจำผิดแล้วไง

"คือเซฟคะ...คาบสอนนั้นไม่ใช่ของฉันค่ะ"

มิสเตอร์เอ็มโอเอฟสีหน้าดำทะมึน "นั่นใครสอนกับผมละ"

"เฮรา..." ใช่เธอหรือเปล่านั้น...ฉันคิดอยู่ครู่หนึ่ง "ใช่แล้วละ เฮราค่ะ"

"เฮราเป็นใคร"

"สาวเกาหลีไงคะเซฟ"

* ซูเฟล (Soufflé) เป็นเค้กชนิดหนึ่งมีลักษณะเนื้อเบาฟูนุ่ม คล้ายแพนเค้กเนื้อนุ่ม ใช้ลิ้นเป็นของหวานหรืออาหารว่าง

"จึ้นเธออยู่ที่ไหนล่ะ"

"ฉันไม่รู้ค่ะเซฟ"

"แล้วเธอเตรียมของเรียบบร้อยหรือยัง"

"ไม่รู้ค่ะ... น่าจะยังนะคะ... ฉันยังไม่เห็นของของของเธอเลย"

สีหน้าของมิสเตอร์เอ็มโอเอฟพ่นากลัวขึ้นทุกขณะ ซูอึ้นน้อยกั้วจ้งเลย

"เธอยังไม่มาอีกหรือ"

"..."

ดูจากสถานการณ์ตอนนี้แล้วก็น่าจะยังไม่มาแน่ๆ...

"คุณรู้หรือเปล่าน่าเธอจะมาเมื่อไหร่"

"ฉัน... ไม่รู้ค่ะเซฟ"

"นี่ก็ตั้งก็โมงแล้ว โทไปหาเธอหน่อยซี!"

"แต่ว่า... ฉันไม่มีเบอร์ของเธอเนี่ยคะ..."

มิสเตอร์เอ็มโอเอฟสูดลมหายใจแล้วเดินไปยังโทรศัพท์ที่ใช้โทรภายใน
ซึ่งตั้งอยู่ข้างๆ แต่ไม่ทันไรโจแอนนาที่รับผิดชอบการจัดคาบสอนก็ลุกขึ้นมา

ฉันได้ยินพวกเขาใช้ภาษาฝรั่งเศสคุยกันเร็วจ้ ในประโยคสอดแทรก
ด้วยชื่อ 'เฮรา' และ 'ซูอึ้น' อยู่เป็นจำนวนมาก

ทั้งคู่พูดกันเร็วเหลือเกิน ในฐานะที่ฉันยังเป็นมือใหม่กับภาษาฝรั่งเศส
ก็ทำได้เพียงรับรู้ข้อมูลแค่นี้เท่านั้น

ไม่ได้เรื่องเอาเสียเลย...

ระหว่างรอรจนกระทั่งมิสเตอร์เอ็มโอเอฟกับโจแอนนาเดินเข้ามาด้วยกัน
ฉันก็เซ็ดถุงสแต้นทำงานไปได้ประมาณแปดร้อยรอบแล้ว แล้วทำไมสองคนนี้
ถึงมองฉันด้วยสายตาตูดันนั้ล่ะ จะทำอะไรกันคะ

มองจนฉันกั้วแล้วนะ...

เป็นโจแอนนาที่เอ่ยปากขึ้นก่อน "ซูอึ้น ตอนนี้เธอไม่ได้มีเรื่องอื่น
ต้องไปทำไ้หรือเปล่า"

"คะ? ไม่มีค่ะ..." จริงๆ แล้วฉันควรจะบอกไปว่าฉันมีธุระไ้ไหมนะ

"คาบเรียนตอนบ่ายสามครึ่งเธอเข้าสอนกับเซฟฟ์ได้ไหม" โจแอนนาถาม
 "คะ? ฉันทะ...แล้วเธอล่ะคะ"

ฉันเหลือบมองมิสเตอร์เอ็มโอเอฟแวบหนึ่ง แต่บังเอิญว่าเขาเองก็มองฉัน
 อยู่เหมือนกัน

"ตอนนี้ติดต่อเธอไม่ได้ เธอมีธุระอื่นหรือเปล่า" โจแอนนาถามอีกครั้ง
 "อ้อ...ไม่มีคะ" ฉันทักว่าอีกเดี๋ยวเธอรามาแล้วจะหาว่าฉันไปแย่ง
 คาบสอนของเธอซะสิ...

อาจเป็นเพราะว่าฉันตอบรับค่อนข้างช้า โจแอนนาจึงลากฉันไปที่
 อีกฝั่งหนึ่ง "ถ้าเธอไม่เต็มใจสอนกับเซฟฟ์ก็บอกมาได้เลยนะ ไม่เป็นไร"

ไม่ใช่อย่างที่คิดกันสักหน่อย...

ไม่รอให้ฉันได้ปรึกษาอธิบายอะไร มิสเตอร์เอ็มโอเอฟก็เดินเข้ามา
 "ชูอี้ คุณไม่เต็มใจสอนกับผมเหรอ"

"ไม่ใช่คะ..." ฉันทักเริ่มไม่แน่ใจว่าจะทำอย่างไรดี

มิสเตอร์เอ็มโอเอฟกะพริบตาสีฟ้าคู่สวย "งั้นผมจะถือว่าคุณเต็มใจ
 ก็แล้วกันนะ"

นี่ก็ผิดกติกาไปหน่อยนะ ถึงขั้นใช้แผนหลอหลอพิชิตใจสาวแบบนี้!
 ฉันก็ได้แต่วางอาวุธยอมจำนนโดยศิโรราบ "ฉัน...ยินดีมากๆ เลยคะที่จะได้
 สอนด้วยกันกับคุณ"

"ชูอี้ ตอนนี้เหลือเวลาไม่มากแล้ว เธอต้องรีบแล้วนะ" โจแอนนา
 ตบไหล่ฉันแล้วหันไปหามิสเตอร์เอ็มโอเอฟ "เซฟฟ์คะ งั้นฉันลงไปก่อนนะคะ
 ส่วนชูอี้ก็ต้องฝากคุณแล้ว มีอะไรก็โทรมาที่โทรศัพท์ห้องทำงานฉันนะ"

มิสเตอร์เอ็มโอเอฟพยักหน้าให้โจแอนนา จากนั้นก็เดินออกไป
 อีกสองชั่วโมงจะต้องขึ้นสอนแล้ว นี่มันมัดมือชกกันนี่นา!

ในที่สุดเสี้ยวชูอี้ที่ถูกมัดมือชกก็เตรียมมัดตุ๊กตีบทั้งหมดเสร็จเรียบร้อย
 ก่อนบ่ายสามโมง เวลาที่ฉันรู้สึกได้แต่เพียงความเหนื่อยล้า ซึ่งทั้งหมดก็

มาจากการเร่งมือทั้งนั้น

พอไปเคาะประตูห้องเรียนสาธิตก็พบว่าเซฟเนอร์มั่งตีกำลังสาธิตการทำอาหารฝรั่งเศส คาบของเขายังไม่จบ และดูจากสถานการณ์แล้วน่าจะยังอีกสักพักจึงจะเลิก นี่มันผีซ้ำด้าพลอยชัดๆ

"คุณยืนอยู่ที่หน้าห้องเรียนของผมตลอดเลย มีอะไรหรือเปล่า" เซฟเนอร์มั่งตีกล่าวอย่างอารมณ์ไม่ดีนัก

"เซฟคะ คือฉัน..." ฉันไม่กล้าถามเซฟเนอร์มั่งตีว่าอีกนานแค่ไหน เขาถึงจะเลิกสอน "อีกเดี๋ยวฉันมีสอนที่ห้องเรียนนี่คะ จะขอเข้าไปเอาวัตถุดิบในลิฟต์ออกมาได้หรือเปลาคะ คือฉันอยากเอาเนยแช่ตู้เย็นนะคะ"

เนยต้องแข็งถึงจะแบ่งได้ง่าย... อีกอย่างตอนนี้ห้องเรียนนี้ก็ร้อนอย่างกับห้องอบชาวน่าน่านะ เนยของฉันจะต้องร้อนขึ้นแน่ๆ

เซฟเนอร์มั่งตีทำหน้ามุ่ม "คุณเป็นใคร เข้าสอนกับเซฟคนไหน"

"ฉัน..."

"เธอเป็นผู้ช่วยสอนของเอ็มโอเอฟ"

คนที่เอ่ยขึ้นมาคือมิสเตอร์เอ็มโอเอฟ เขาสะพายกระเป๋าอุปกรณ์ของตัวเองเดินมายืนหนึ่งอยู่ข้างหลังฉัน แล้วกวาดตามองทั้งสเตรซ้อย่างดูแคลนด้วยสายตาคมกริบ "ซูอี่เป็นผู้ช่วยสอนของเอ็มโอเอฟ แต่ว่าเซฟครับผมอยากถาม คุณคิดว่าตอนนี้ก็โหมงแล้วหรือ"

กรี๊ด! ฉันไม่ได้ฟังผิดไปใช่หรือเปล่า มิสเตอร์เอ็มโอเอฟใช้คำว่า 'คุณ' กับเซฟเนอร์มั่งตี นี่เขาใช้ภาษาสุภาพอย่างนั้นหรือ

เซฟเนอร์มั่งตีเหลือบมองมิสเตอร์เอ็มโอเอฟแวบหนึ่ง ท่าทางค่อนข้างเกรงกลัว ไม่ได้เอ่ยอะไรออกมา

"ซูอี่บอกเขาไปสิว่าก็โหมงแล้ว!"

"...บ่ายสามห้านาทีคะเซฟ" ฉันทำใจดีสู้เสือ แต่ว่าเสียงกลับสั้นครีอน่ากลัวจังเลย... ต้องสยดสยองขนาดนี้เลยหรือเนี่ย!

"เซฟครับ... คุณควรจะไปคาบเรียนสาธิตของคุณไปตั้งแต่บ่ายสามแล้ว"

ตอนนี้เข้าไปหานาที่ แคมอากาศในห้องเรียนยังร้อนระอุ หลังจากนี้ยี่สิบห้า นาทีผมต้องขึ้นสอน ผู้ช่วยของผมก็ยังเข้าไปเตรียมตัวไม่ได้ คุณคิดจะให้นักเรียนของผมรอไปถึงเมื่อไหร่กัน ผมเรียกให้พวกเขาไปที่มัสตาร์บัคส์ที่ร้านตรงหัวมุมแล้วค่อยกลับมาได้หรือเปล่า พ่อครัวไม่รักษาเวลากันเลยหรือครับ หรือว่าแค่คุณคนเดียวที่พิเศษกว่าคนอื่น?"

มิสเตอร์เอ็มโอเอฟใช้โทนเสียงนิ่งเรียบราวกับว่ากำลังกล่าวถึงเรื่องไม่สลักสำคัญอะไร ทว่าทั้งห้องเรียนกลับเข้าสู่ความเงียบงันในทันใด เซฟเนอร์มั่งดีไม่เอื่อยอะไร มือขวาถือกระบวยยาวกวนวนสะเปะสะปะอยู่ในหม้อ

ผู้ช่วยสอนอาหารฝรั่งเศสเจียงเจียงเจียงเจียงยืนตัวแข็งทำอะไรไม่ถูกอยู่อีกฝั่ง ไม่รู้ว่าจะทำอย่างไรดี

"ซู้อี!"

ฉันตัวสั่นเทา หนึ่งหัวขาไปครู่หนึ่ง "คะ!"

มิสเตอร์เอ็มโอเอฟออกคำสั่ง "ยกของเข้าไปวางข้างใน!"

น่ากลัวจังเลย ท่าทางของเทพบุตรน่ากลัวจังเลย อีกเดี๋ยวจะต้องอยู่ให้ห่างๆ จากเขาสักหน่อยแล้ว กลัวจังว่าจะโดนลูกหลงไปด้วย ฉันชี้ขี้ลาดจะตาย อย่าทำให้ฉันตกใจกลัวเลยนะคะ

มิสเตอร์เอ็มโอเอฟเข้าสอนไปได้ครึ่งคาบแฮราก็มาถึงห้อง เขาได้ยินเสียงเคาะประตูจึงส่งสัญญาณให้ฉันไปเปิด พอเห็นว่าเป็นแฮราเขาก็ถอยออกไปรอบหนึ่ง จากนั้นก็เรียกให้ฉันปิดประตูแล้วเข้ามาในห้อง

แม่สาวน้อย... กลับไปทำจิตอธิษฐานด้วยความเคารพบูชาซะนะ แล้วเง็กเซียนฮ่องเต้จะคุ้มครองเธอเหมือนที่ผ่านๆ มา

ผ่านไปครู่หนึ่งมิสเตอร์เอ็มโอเอฟก็เรียกให้ฉันไปหาคอนยัก* หรือบรันดีคอนยักให้เขาที่ห้องครัวชั้นล่าง

* คอนยัก (Cognac) คือเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ประเภทบรันดีชนิดหนึ่งซึ่งตั้งชื่อตามเทศบาลคอนยัก ประเทศฝรั่งเศส

"ซูอี้ คุณรู้หรือเปล่าว่าทำไมผมถึงต้องให้คุณไปหาคอนยักมา"

หา?

หัวใจน้อยๆ ของฉันยังไม่กลับสู่สภาพปกติเลยนะ นี่เขาจะสอนความรู้ให้ฉันต่อหน้านักเรียนเลยนั่นหรือ ฉันสายหน้า "ไม่รู้ค่ะเซฟ"

"เพราะผมจะใส่มันลงไปในซูเฟล่งะสิ" มิสเตอร์เอ็มโอเอฟกล่าวจบบักเทคอนยักลงไปทันทีครึ่งขวด

ฉันปากอ้าตาค้าง

แล้วนี่มันจะยังกินได้ไหมเนี่ย! มิสเตอร์เอ็มโอเอฟโกรธจนพึมพำไปแล้วงั้นหรือ

ผู้คนต่างพูดกันว่าใช้เหล้าคล้ายทุกซ์ แต่นี่เขาจะใช้เหล้าดับโมโหหรือถ้ารู้สึกโกรธขนาดนี้สู้อาขวดเหล้ากระแทกพื้นไปเลยจะสะใจกว่าไหมนะไม่เข้าใจวิถีคิดของชาวฝรั่งเศสเลยสักนิด

พอหมดคาบเรียนแล้ว มิสเตอร์เอ็มโอเอฟก็ถามฉันขึ้นมาว่า "ซูอี้ คุณรู้หรือเปล่าว่าคอนยักที่ดีที่สุดผลิตจากที่ไหน"

สุดท้ายแล้วเขาก็ยังจะสอนความรู้ให้ฉันจนได้...แต่เขาก็ทำถูกต้องแล้วละ

"ที่ไหนหรือคะเซฟ"

"ที่ชองปาญเล็ก แล้วก็ชองปาญใหญ่ยังงี้ละ" มิสเตอร์เอ็มโอเอฟกล่าวเมืองชองปาญแบ่งเป็นเล็กกับใหญ่ด้วยหรือ

ฉันอ่านหนังสือน้อยกว่าคุณแน่ๆ แต่คุณก็อย่าโกหกฉันเลยนะ ทว่าสุดท้ายแล้วมันก็มีอยู่จริงๆ เสียด้วยสิ...แห่งหนึ่งเรียกว่าเขตชองปาญใหญ่ หรือ Grande Champagne อีกแห่งหนึ่งคือเขตชองปาญเล็ก หรือ Petite Champagne ซึ่งทั้งคู่ตั้งอยู่ทางด้านเหนือของประเทศฝรั่งเศส

ฉันอ่านหนังสือมาน้อยนี่เอง

"ซูอี้...คุณจะต้องรู้จักฝรั่งเศสให้มากกว่านี้หน่อยนะถึงจะใช้ได้" มิสเตอร์เอ็มโอเอฟตบหัวฉันเบาๆ "จริงสิ ทำไมโจแอนนาที่ฝ่ายกิจการนักเรียน

ถึงได้บอกว่าวันนี้เป็นวันพักผ่อนของคุณล่ะ"

"หา?" นี่เขาวนกลับมาหัวข้อสนทนานี้ได้ยังไงกัน คิดไม่ถึงเลยว่า
มิสเตอร์เอ็มโอเอฟจะถามคำถามนี้ ฉันทื่นตกใจเสียจนถอยหลังไปก้าวใหญ่

"คุณถอยไปไกลขนาดนั้นทำไม กลัวผมหรือ"

"ไม่...ไม่กลัวค่ะ..."

ไม่กลัวก็แปลกนะสิ! คุณเล่นถามคำถามที่ฉันไม่อยากจะตอบ เมื่อกี้
ฉันเพิ่งได้เห็นด้านที่ไม่ค่อยมีใครรู้จักของคุณไปนะ แล้วจะไม่กลัวได้ยังไง
กันล่ะ!

"ชู้อีมานี่สิ มาข้างๆ ผมนี่"

"...ค่ะ"

ปีศาจร้ายในตำนานปรากฏกายแล้ว และตอนนี้กำลังจะกินชู้อีน้อย
เข้าไป!

"วันนี้เป็นวันพักผ่อนของคุณหรือ" มิสเตอร์เอ็มโอเอฟถามอีกรอบหนึ่ง

"ค่ะ..." ฉันทึกไม่ถึงเลยจริงๆ ว่าโจแอนนาจะเอาฉันมาขาย แยกแล้ว...

จะให้พูดยังไงดีล่ะ

บอกเขาว่าฉันมีเพื่อนบ้านประหลาดที่ชอบเปิดลำโพงฟังเพลงขึ้นหรือ
เธอร้องเพลงเสียงดังจนหูแถมยังปลุกให้ฉันตื่น และฉันก็รู้สึกว้าขังนอก
มันร้อน สู้มาจัดชั้นวางของที่สถาบันดีกว่า เพราะที่สถาบันมีเครื่องปรับอากาศ
เย็นๆ คอยเป่า...ขึ้นหรือ

"วันนี้เป็นวันพักผ่อนของคุณ" มิสเตอร์เอ็มโอเอฟพูดกับฉันอีกรอบ
โดยเปลี่ยนเป็นประโยคบอกเล่า

"แหะๆ..." ฉันททำได้เพียงหัวเราะแห้งๆ สองครั้ง

ทว่าเขาไม่ได้ถูกเสียงหัวเราะของฉันหลอกล่อ ทั้งยังเอ่ยขึ้นมาด้วย
น้ำเสียงจริงจังกว่าเดิม "บอกผมมาซิว่าไม่มีคาบสอนแล้วคุณมาที่สถาบัน
ทำไม"

ฉันแสร้งทำตัวผ่อนคลายเป็นพิเศษ "ฉันมาสถาบันเพื่อกินมื้อกลางวันแล้ว"

ตากแอร์ค่ะเซฟ"

ความจริงแล้วไม่ว่าจะเหตุผลอะไรก็เป็นเรื่องโกหกทั้งนั้น ทั้งหมดนั้น...
เพื่อที่จะได้เจอเขาต่างหากล่ะ

ฉันมา...ก็เพราะว่าอยากเจอเขา เพียงแต่ตอนนี้ยังไม่กล้าบอก เพราะ
ยังมีอีกหลายเรื่องที่ผมยังไม่แน่ใจนัก ทั้งไม่แน่ใจในตัวเขา และไม่แน่ใจ
ในตัวฉันเองด้วย

ฉันไม่กล้าเผชิญหน้ากับความเสี

